

Поклон војника са Паштрика, Планеје и Кошара Милоша Ружића

Херој са Паштрика, Планеје и Кошара, Милош Ружић, војник 549. моторизоване бригаде поклатио је Удружењу за културу, уметност и међународну сарадњу „Адлигат“ сувенире са ратишта. Ту су војнички нож, војна пиџама, штитници за уши и меци са прве линије фронта.

„Замолићу и моје саборце да поклате шта имају. Верујем да ће то израсти у једну импозантну збирку“, каже Милош Ружић.

Битке на Кошарама и Паштрику вођене су од априла до јуна 1999. године када је две хиљаде српских војника успело да заустави напад шест хиљада припадника ОВК подржаних Војском Албаније и НАТО авионима. Планеја је село које је НАТО авијација сранила са земљом у дану у коме је српска војска претрпела најтеже губитке. Ових дана обележава се двадесет и прва годишњица.

„Милош је скроман човек, јунак и у рату и миру. У Музеј књиге и путовања и Музеј српске књижевности дошао је као молер и радник за разне врсте послова. Видео сам да је другачији зато што му ништа није било тешко. Ван посла за који је ангажован, показао је огромну спремност да нам помогне, а његова ћерка се пријавила да волонира у нашим музејима“, каже Виктор Лазић, председник Удружења Адлигат и истиче да се већ други пут догађа да и мајстори који дођу да изводе радове у Адлигату, имају потребу да овој институцији нешто завештају.

„Најгори тренутак је био када смо требали да извучемо један санитар. Ракета НАТО авијације погодила је јасно означено болничко возило у коме је том приликом погинула болничарка“, сведочи Милош Ружић.

Горица Лазић, потпредседница Адлигата каже: „Милош је херој и заслужује свако поштовање. Мада је нама част да нам зидове кречи херој са Кошара, који нам је сада постао и пријатељ, ипак мислимо да би држава морала боље да се побрине за ове људе, барем за оне који су били на првој линији фронта, који су поднели највећи удар. Незамисливо је да његова супруга добије отказ усред кризе због корона вируса и да он сам издржава двоје деце и целу породицу, још увек без помоћи државе“.

А шта да раде они који су остали без руку или ногу?“, каже Милош, увек помињући своје саборце који сада тешко живе. „Ја ноћима не спавам. А шта ће будућност донети мени и мојој породици, то сам Бог зна“, сведочи за архиву Адлигата.

„Одмах сам разумео сврху и величину музеја, као и то са колико труда и одрицања настаје Адлигат. Видим са колико љубави се породица Лазић и чланови Адлигата старају о заоставштинама које су преузели, па сам пожелео да и ја овде оставим оно најдрагоценије што имам: своје сувенире, успомене са Кошара. У ово доба, пре тачно двадесет и једне године, био сам на првој линији фронта. Цео април и мај трајале су најстрашније борбе које су нас све обележиле за цео живот.“

„У наш музеј долази на хиљаде ђака и ми желимо да тој деци прикажемо и најтеже дане наше модерне историје и јунаке новог доба“, каже Бранислав Лазић, потпредседник Адлигата, који и сам носи својеврсне ратне ожиљке. Лазић је био задужен за одржавање амбасаде НР Кине која је бомбардована 1999. године, а током ратова деведесетих година радио је на ВМА, када је због стреса због свега што је видео добио тежак облик астме.